

Impulsy pro napsání této diplomové práce, jejímž předmětem bude pojednání o deiktických slovesech pohybu *andare* a *venire* byly v podstatě dva. Prvním z nich bylo zjištění, že je užití těchto sloves podmíněno pragmatickými mechanismy, které vnášejí do jazykového systému kognitivní mimojazykové skutečnosti. Rozhodla jsem se proto tyto pragmatické principy lépe poznat. Druhým impulsem byla možnost využít italský jazykový korpus Ita/net, obsahující staré italské texty, a také dostupnost jiných elektronických souborů jazykových dat v italském jazyce, kterou nám v dnešní moderní době umožňuje tzv. umělá inteligence. Ta poskytuje široké příležitosti pracovat s jazykovým materiálem nově, cíleně a velmi účelně. Práce s jazykovými korpusy, dnes souhrnně nazývaná korpusová lingvistika, otevírá všem jejím zájemcům zcela nové a dosud nepoznané jazykovědné horizonty. Ráda bych proto touto prací také, alespoň maličko, přispěla k tomuto otevírání nových lingvistických obzorů.

Každý, kdo, byť jen okrajově, studoval italský jazyk, se již v prvních kapitolách všech učebních příruček setkal se slovesy pohybu *andare* a *venire*. Jejich ekvivalenty nebo slovesa, která se italských slovesům *andare* a *venire* významově blíží, existují v mnoha jazycích, a také v češtině. Neměl by proto existovat žádný důvod, který by vnášel do jejich užití velké rozpaky. Během studia italštiny však narazíme na takový gramatický jev, jakým je převod řeči přímé na řeč nepřímou, u něhož dochází k sémantickým změnám: sloveso *venire* se mění na *andare*. Také demonstrativa a příslovce místa mění svou formu. Podstatu fungování této gramatické zákonitosti mi poskytlo seznámení se s jednou moderní lingvistickou disciplínou: pragmatikou.